

О. ХЕНРИ

ДВУЛИЧИЕТО НА ХАРГРЕЙВС

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

Когато майор Пендълтън Талбот от Моубил, моля ви се, и дъщеря му госпожица Лидия Талбот се преселиха във Вашингтон, те избраха за свое живелище един пансион на петдесет-шейсет крачки зад едно от най-тихите авенюта. Той беше старомодна тухлена постройка с вход подпрян на две високи бели колони. Над двора хвърляха сянка величествени бели акации и брястове, а каталпата ронеше напролет на тревата своите розови и бели цветове. Редици от високи чемшири обрамчваха оградата и алеите. Тъкмо южняшкият стил и вид на това място примами погледа на майора и дъщеря му.

В този приятен частен пансион те наеха стаи, в това число и кабинет за майор Талбот, който дописваше последните глави на книгата си „Анекдоти и възпоминания за армията и съдилищата в Алабама“.

Майор Талбот произхождаше от прастария Юг. Той не виждаше нищо интересно и хубаво в съвременното. Съзнанието му живееше в онзи период преди Гражданската война, когато неговото семейство притежаваше хиляди акра памукови плантации и роби, които да ги обработват; когато в тяхната къща се устройваха царски приеми, които привличаха гости само от южняшката аристокрация. От онзи период той черпеше цялото си самочувствие, представите си за чест, овехтялата си педантична учтивост и (ако щете) гардероба си.

Дрехи като неговите не бяха правени поне от петдесет години. Майорът беше висок човек, но когато изпълняваше онзи великолепен архаичен номер, който той наричаше поклон, краищата на редингота му метяха пода. Тази дреха предизвикваше изненада дори във Вашингтон, при все че той отдавна беше престанал да се смущава от сюртуците и широкополите шапки на конгресмените от Юга. Един от пансионерите кръсти редингота му „татко Хъбърт“^[1] и той наистина бе с много висока талия и широки поли.

Но с необичайното си облекло, с широкия си празничен нагръдник, с черната корделка, вързана на флъонга на врата му, която вечно висеше на една страна, майорът будеше хем присмех, хем симпатии сред отбраните обитатели на пансиона на госпожа Вардеман. Някои от младите чиновници често го „подхлъзваха“, както се изразяваха те, и го караха да говори на любимата си тема — преданията и историята на Юга, в който той беше влюбен. Разказвайки, той цитираше на воля откъси от „Анекдотите“. Но

младежите много внимаваха да не подозре замисъла им, защото въпреки своите шейсет и осем години той би могъл да накара дори най-дръзките от тях да се почувстват неудобно под пронизващия поглед на сивите му очи.

Госпожица Лидия беше закръгленичка възниска мома на трийсет и пет с пригладена, силно опъната коса, която я правеше да изглежда по-стара. Тя също беше старомодна; но за разлика от майора не носеше излъчването на някогашната слава. Тя се отличаваше със здрав разум, който цепеше косъма на две; и тъкмо тя боравеше с финансите на двамата и посрещаше всеки, който носеше сметки за плащане. За майора сметките за пансиона и сметките за прането бяха достойна за съжаление досада. А те идваха толкова неизменно и толкова често. Защо, питаше майорът, не може ли да идват на куп и да се плащат наведнъж в по-удобно време — да речем, когато „Анекдотите“ бъдат публикувани и се получи хонорарът. Госпожица Лидия продължаваше да си шие най-спокойно и казваше: „Ще плащаме, докато имаме пари, а после, щат, не щат, ще съберат сметките на куп“.

Повечето пасионери на госпожа Вардеман бяха навън през деня, понеже почти всички бяха чиновници и търговци; само един се въртеше в пансиона от сутрин до вечер. Този млад човек на име Хенри Хопкинс Харгрейвс — всички в пансиона се обръщаха към него с пълното име — играеше в един от популярните водевилни театри. През последните години водевилът се радваше на висока почит, а господин Харгрейвс беше толкова скромен и възпитан човек, че госпожа Вардеман едва ли е имала нещо против да го включи в списъка на своите пасионери.

Този млад човек очевидно бе просто запленил от майор Талбот. Колчем старият джентълмен подхващаше южняшките си спомени или повтаряше някои от най-веселите си анекдоти, Харгрейвс неизменно биваше най-внимателният слушател.

В театъра Харгрейвс беше известен като комедиант с широки възможности и имаше богат репертоар от немски, ирландски, шведски и негърски „специалитети“. Но беше амбициозен човек и често говореше за голямото си желание да постигне успех в традиционната комедия.

Известно време майорът проявяваше склонност да отбягва „ухажванията на този циркаджия“, както се изразяваше той на четири

очи, но скоро благовъзпитаните обноси на младия човек и нескритото одобрение, с което посрещаше анекдотите, спечелиха безусловно благоволенията на стария джентълмен.

И не след дълго двамата се държаха вече като стари приятелчета. Всеки следобед майорът отделяше време да му чете ръкописа на книгата си. Когато слушаше анекдотите, Харгрейвс не пропускаше да се разсмее точно когато трябва. Трогнат, един ден майорът заяви на госпожица Лидия, че младият Харгрейвс притежава забележителен усет и дълбоко уважение, що се отнася до старите времена. И когато разговорът стигнеше до онези нявгашни дни, ако майор Талбот имаше желание да говори, господин Харгрейвс го слушаше прехласнат.

Както повечето стари хора, които говорят за миналото, майорът обичаше да се спира на подробностите. Описвайки приказните, едва ли не царски дни на някогашните плантатори, той ще се подвоуми, докато си спомни името на негъра, държал коня му, точната дата на някаква незначителна случка или броя на балите памук, добити през еднa година; ала Харгрейвс нито веднъж не изгуби търпение или интерес. Напротив, той задаваше въпроси по всевъзможни теми, свързани с едновременния живот и неизменно получаваше точни отговори.

Ловът на лисици, гонитбата на опосуми, танците и веселбите в жилищата на негрите, банкетите в хола на къщата на плантатора, за които покани се разпрацали на петдесет мили околоръст; ежбите, макар и редки, със съседа; дуелът между майора и Ратбоун Кълбъртсън заради Кити Чалмърс, която после се омъжва за някакъв таитянин от Южна Каролина; частните състезания с яhti за баснословни суми в залива Моубил; странните вярвания, разточителните обичаи и предаността на някогашните роби — все теми, които майорът и Харгрейвс обсъждаха с часове.

Понякога нощем, когато след представление младият човек се качваше към стаята си, майорът ще се появи на вратата на кабинета си и ще го кани с широк замах на ръката. Харгрейвс ще влезе и ще види приготвени на масичката гарафа, купичка захар, плодове и голяма китка пресен джоджен.

— Рекох си — ще подземе майорът, който беше по церемониите, — че вашите задължения на работното ви място може би ви са се сторили толкова тежки, че ще можете да оцените какво е имал на ум

поетът, написал „Тоз сладостен лечител на уморената природа“^[2] — тоест предлагам ви едно от нашите южняшки джулепи^[3].

За Харгрейвс беше блаженство да наблюдава как го приготвя. Още в самото начало той постави майора в редиците на художниците. С каква нежност ошмулваше джоджена. С какво изящество смесваше съставките. С каква грижовност поставяше върху гарафата червена ябълка, която заискряваше на фона на тъмнозелената течност! И с какво гостоприемство и изисканост поднасяше питието, след като бе потопил сламки в звънтящите чаши.

След около четиримесечен престой във Вашингтон една сутрин госпожица Лидия откри, че са останали почти без грош. „Анекдотите“ бяха завършени, ала издателите не се биеха за тези отбрани бисери на южняшкото светоусещане и остроумие. Наемът за малката къща, която още притежаваха в Моубил, втори месец не идваше. След три дни трябваше да платят тук за изтеклия месец. Госпожица Лидия повика баща си да се посъветват.

— Нямаме пари ли? — възкликна той озадачен. — Толкова е досадно да ни търсят толкова често за такива дребни суми. Всъщност аз...

Майорът затарашува в джобовете си. Намери само двудоларова банкнота, която върна в джоба на жилетката си.

— Трябва незабавно да предприема нещо, Лидия — каза той. — Бъди така добра да ми подадеш чадъра, аз още сега тръгвам надолу към града. Конгресменът от нашия район генерал Фулгъм ме уверяваше преди няколко дни, че ще използва връзките си, за да излезе книгата ми по-скоро. Отивам до хотела, където той е отседнал, и ще видя какво може да се направи.

С тъжна полуусмивка госпожица Лидия го наблюдаваше как закопча своя „татко Хъбърт“, как се спря на прага, както винаги, за да се поклони дълбоко.

Върна се вечерта, вече по мръкнало. Конгресменът Фулгъм както изглежда се беше срещнал с издателя, на когото ръкописът беше оставен да го прочете. Тази особа каза, че ако анекдотите и прочее бъдат внимателно съкратени наполовина, за да се избягнат сектантските и класови предразсъдъци, с които книгата бъркала от край до край, той щял да помисли за издаването ѝ.

Майорът беше побелял от гняв, но в присъствието на госпожица Лидия си възвърна равновесието, както изискваха добрите маниери.

— На всяка цена ни трябва пари — каза госпожица Лидия, като сбърчи нос. — Дай ми двата долара. Довечера ще телеграфирам на чичо Ралф да ни прати.

Майорът извади някакво пликче от горния джоб на жилетката си и го хвърли на масата.

— Може би постъпих неразумно — каза кратко той, — но сумата беше толкова незначителна, че купих билети за театър. За довечера. Представят нова военна драма, Лидия, та реших, че ще останеш доволна да видиш премиерата ѝ във Вашингтон. Доколкото разбрах, Югът е представен както подобава в тази пиеса. Признавам, че много ми се иска да видя това представление.

Госпожица Лидия склочи ръце в безмълвно отчаяние.

И все пак, след като билетите вече са купени, най-добре е да бъдат използвани. Така тази вечер, докато седяха в театъра и слушаха живия пролог, дори госпожица Лидия се видя принудена да забрави за около час неприятностите. Майорът с безупречния си нагръдник, с изключителния си плътно закопчан редингот и бялата си гладко вчесана коса имаше чудесен достолепен вид. Завесата се вдигна за първото действие — Цвят на магнолия, и разкри типична картина от южняшка плантация. Това привлече вниманието на майора.

— Я виж! — възкликна госпожица Лидия, като го побутна с лакът и му показа програмата си.

Майорът си сложи очилата и прочете текста, който тя му сочеше с показалец.

„Полковник Уебстър Калун — Х. Хопкинс Харгрейвс.“

— Та това е нашият господин Харгрейвс — каза госпожица Лидия. — Трябва да е първото му участие в това, което той нарича традиционна комедия. Толкова се радвам за него.

Полковник Уебстър Калун се появи на сцената чак във второто действие. Когато той излезе, майор Талбот под смръкна шумно, вторачи се в него и сякаш замръзна. Госпожица Лидия издаде някакъв

неопределен звук и смачка програмата в ръката си. Полковник Калун толкова се доближаваше до майор Талбот, че двамата си приличаха като две капки вода. Дългата възрядка бяла коса, къдрава в краищата, аристократичният, малко кълонест нос, богатият надиплен нагръдник, черната флъонджица, отишла едва ли не под ухото.

Актьорът беше почти пълно копие на майора. И за да бъде пълна приликата, Харгрейвс носеше същия редингот, който уж нямаше равен на себе си. С висока яка, прищипнат в талията и с широки поли, които отпред стигаха по-ниско, тази дреха сякаш беше скроена по образец на другата. Оттук нататък майорът и госпожица Лидия седяха като вцепенени и гледаха фалшивото копие на един високомерен Талбот „да се влачи — както майорът се изразяваше по-късно — в клеветническата кал на един опорочен театър“.

Господин Харгрейвс беше използвал добре представилите му се възможности. Беше доловил своеобразните навици на майора в говора, акцента и интонацията, „дворцовите“ му черти и довел ги до съвършенство, ги подсилваше за нуждите на сцената. Когато изпълни нечувания поклон, който за майора беше връх на изискаността, публиката избухна в бурни ръкопляскания.

Госпожица Лидия седеше неподвижна и не смееше да обърне поглед към баща си. Сегиз-тогиз ръката ѝ, опряна до неговата, се вдигаше към лицето ѝ, сякаш да скрие усмивката, която въпреки неодобрението си, не можеше да подтисне.

Безочливата роля на Харгрейвс достигна кулминацията си в третото действие. Сцената представя „бърлогата“ на полковник Калун, събрал на малък гуляй неколцина от съседите си плантатори. Заобиколен от тях, той стои до масата в средата на сцената, произнася повторно забележителния характерен монолог от второ действие и същевременно приготвя ловко своя южняшки коктейл.

Майор Талбот, на вид спокоен, но бял като платно от възмущение, е принуден да слуша най-добрите си разкази, любимите си мисли и теории и да му се сервира анекдотите, но изопачени и преувеличени. Любимата му тема — тази за дуела с Ратбоун Кълбъртсън, не е пропусната и е изиграна с повече жар, честолюбие и увлечение, отколкото самият той влага в нея.

Монологът приключи със своеобразна остроумна лекция за изкуството да се приготвя онзи коктейл и с нагледен показ. Така

изисканото, но и показно умение на майор Талбот беше възпроизведено безпогрешно — от крайно внимателното отношение към благоуханното растение — „един милиграм по-силен натиск, господа, и ще извлечете горчилката вместо уханието на това дадено ни от бога растение“ — до грижливия подбор на сламките.

След края на това действие публиката просто ревеше от удоволствие. Създаденият образ беше толкова точен и така добре изпълнен, че останалите герои на пиесата останаха забравени. След многократни бисове Харгрейвс излезе пред завесата и се поклони, а младежкото му лице сияеше от съзнанието, че е постигнал голям успех.

Най-сетне госпожица Лидия се обърна и погледна майора. Тънките му ноздри трептяха като хриле на риба. Беше поставил двете си трепереци ръце върху ръчките на креслото.

— Да си вървим, Лидия — каза той със задавен глас. — Това е чудовищно... кощунство.

Преди той да успее да стане, тя го дръпна на креслото.

— Ще изчакаме — каза тя. — Нима искаш да направиш реклама на копието, като покажеш на всички оригиналния редингот.

Така те останаха да чакат, докато зрителите се изтеглят.

Изключителният успех на Харгрейвс вероятно беше причината той да закъснее много тази нощ, защото на другия ден не се появи нито на закуска, нито на обед.

Към три следобед той почука на вратата на кабинета на майор Талбот. Майорът му отвори и Харгрейвс влезе с ръце, пълни със сутрешните вестници и толкова доволен от триумфа си, че не забеляза нищо необичайно в поведението на майора.

— Снощи им обрах точките, майоре — подзе той въодушевен. — Дойде и моят ред и струва ми се, спечелих убедително. Чуйте какво пише „Поуст“:

„Осмислянето и изпълнението на ролята на старомоден полковник от Юга с неговото абсурдно красноречие, ексцентрично облекло, необичайни словосъчетания и изрази, мухлясала гордост с родословието, с неговото наистина добро сърце, изострено

чувство за чест и пленително простодушие са най-добрата атестация за този характерен актьор в днешния ни театър. Редингот на полковник Калун не е нищо по-малко от свидетелство за израстването на един гений. Господин Харгрейвс покори публиката“.

— Как ви звучи това, майоре, и то за премиера?

— Имах честта — каза майорът с леденостуден глас — да гледам снощи вашето забележително изпълнение, сър.

Харгрейвс видимо се смути.

— О, значи сте били на представлението? Не подозирах, че... не знаех, че се интересувате от театър. Моля ви, майор Талбот — възкликна той искрено, — не се обиждайте. Признавам, че купих от вас сума неща, които много ми помогнаха в тази роля. Но това е типизация, нали разбирате, обобщен образ. Това показва и начинът, по който публиката го възприе. Половината от редовните посетители на този театър са южняци. И те одобриха изпълнението ми.

— Господин Харгрейвс — каза майорът, който продължаваше да стои прав, — вие ми нанесохте непоправима обида. Подиграхте се с моята личност, измамахте доверието ми и злоупотребахте с гостолюбието ми. Щом съм се заблудил да си помисля, че имате най-малка представа какво означава парафа на един джентълмен и какво му дължите, то аз бих ви предизвикал на дуел, колкото и да съм възрастен. Но ви моля, сър, незабавно да напуснете тази стая.

Актьорът изглеждаше малко смутен, но, види се, едва ли възприемаше думите на стария джентълмен в пълния им смисъл.

— Искрено съжалявам, ако съм ви обидил — извини се той. — Но ние на север възприемаме нещата по-различно от вас. Познавам хора, които биха откупили половината салон на театъра само и само да се видят представени на сцената, и то така, че публиката да ги разпознае.

— Но тези хора не са от Алабама — каза високомерно майорът.

— Вероятно не са. Аз имам доста добра памет, майоре; позволете да ви цитирам няколко реда от вашата книга. В отговор на поздрава на някакъв банкет в... Милиджвил, струва ми се, вие сте произнесли следните думи, които се готвите да публикувате:

„Човекът от Севера е напълно лишен от всякакво чувство за топлота освен когато чувствата му са насочени към собственото му благополучие и търговска печалба. Той е в състояние да понесе търпеливо всякакво доказание относно собствената му или на близките му чест, стига то да не носи като последица парична загуба. Стигне ли до благотворителност, той раздава с широка ръка, но това задължително трябва да бъде разгласено с гръм и трясък.“

Мислите ли, че тази представа е по-точна и честна от представата за полковник Калун, когото гледахте снощи?

— Тя не е лишена от основание — каза мрачен майорът. — И когато се говори пред публика, допустими са известни преувеличения.

— Както когато се играе пред публика — отвърна Харгрейвс.

— Това е отделен въпрос — не се предаваше майорът. — Вие окарикатурихте моята личност. С това не мога и няма да се примиря, сър.

— Майор Талбот — подзе Харгрейвс с подкупваща усмивка, — искам да ме разберете. И през ум не ми е минавало да ви обиждам. В моята професия животът на всеки ми принадлежи. Вземам което искам и което мога и го пресъздавам под светлините на рампата. Ако искате, да забравим всичко това. Искан да ви видя по съвсем друг въпрос. За няколко месеца станахме доста добри приятели и сега аз рискувам наистина да ви обидя. Зная, че имате парични затруднения — няма значение откъде съм го разбрал; в един пансион такива неща никога не остават скрити, та мисълта ми е, че искам да ви помогна да излезете от това затруднение. Самият аз съм изпадал често в подобно положение. Този сезон спечелих добри пари, част от които съм спестил. Готов съм да ви предложа двеста долара и дори повече, докато...

— Престанете — сряза го майорът с разперена ръка. — Оказва се, че съм прав в книгата си. Въобразявате си, че вашата парична помощ ще излекува наранената ми чест. В никакъв случай аз не мога да приема заем от един случаен познат; още по-малко при създадените обстоятелства; по-скоро ще умра от глад, нежели да приема обидното ви предложение за финансова помощ. Позволявам си да повтора казаното преди малко: моля ви да напуснете този апартамент.

Харгрейвс си тръгна, без да произнесе дума повече. Още същия ден той напусна пансиона и се беше преселил, както обясни на вечеря госпожа Вардеман, някъде към центъра на града, по-близо до театъра, за чиято нова постановка билетите бяха продадени за една седмица напред.

Положението на майора и госпожица Лидия ставаше неудържимо. В цял Вашингтон нямаше човек, от когото майорът, с неговите скрупули, би си позволил да поиска заем. Госпожица Лидия писа писмо на чичо Ралф, но беше съмнително дали този техен роднина, който също беше притеснен материално, ще може да им помогне.

Спасението дойде от съвсем неочакван източник.

Един късен следобед портиерката се качи горе с възрастен негър, който искаше да се види с майор Талбот. Майорът помоли да го въведат в кабинета му. Скоро на прага се появи с шапка в ръка и поклон стара чернилка, която тътреше единия си крак. Беше прилично облечен с черен възширок костюм. Големите му груби обуца лъщяха с метален блясък, което подсказваше, че са мазани с боя за печка. Гъстата му рошава коса беше сива, почти бяла. След средната му възраст трудно е да прецениш годините на един негър. Този трябва да беше връстник на майор Талбот.

— Басирам се, че не ме познавате, гусин Пендълтън — бяха първите му думи.

Майорът стана и се приближи до негъра, чийто говор звучеше познато. Безсъмнено това беше един от някогашните роби; но те отдавна се бяха пръснали къде ли не и той не можеше да си спомни нито гласа, нито лицето.

— Мисля, че си прав — отвърна любезно той — и не остава друго освен да освежиш паметта ми.

— Не помните ли Синдиния Моуси, гусин Пендълтън, дето се изсели веднага след войната?

— Един момент — каза майорът и потри чело с върховете на пръстите си. Той обичаше да си припомня всичко, свързано с онези незабравими дни. — Синдиния Моуси — напругаше се той. — Ти не работеше ли при конете, обуздаваше жребците. Да, сетих се, разбира се. След капитулацията се прекръсти — не, не ми подсказвай — на Мичъл и замина на запад, за Небраска.

— Точно така, гусине — каза негърът и лицето му се разтегли в доволна усмивка. — Същия съм. Да, Небраска. Това съм аз, Моуси Мичъл. Стария чичо Моуси Мичъл, тъй ме викат сега. Стария гусдар, татко ви де, ми даде два мъжки катъра, когато тръгнах, да се подзема. Нали ги помните ония катъри, гусин Пендълтън?

— Комай не ги помня катърите — отвърна майорът. — Не знам дали знаеш, през първата година от войната аз се ожених и отидох да живея във Фолинсбий. Но заповядай, седни, чичо Моуси. Толкова се радвам да те видя. Добре си, надявам се.

Чичо Моуси взе един стол и внимателно постави шапката си до него на пода.

— Така е, напоследък съм много добре. Когато се добрахме до Небраска тамошните хора ни наобиколиха да гледат катърите. Такива катъри в Небраска не са виждали. И аз ги продадох за триста долара. Да, триста. Сетне отворих ковачница и натрупах малко парици. И с тях купих земя. Ние със старата отгледахме седем дечурлига и сичките са добре освен две, дето умряха. Преди четири години прокараха железница, гусин Пендъртън, и зеха да дигат град на моята земя. Та сега чичо Моуси разполага с хиляда доларчета.

— Радвам се да го чуя — каза искрено майорът. — Много се радвам.

— Ами кво стана с вашто бебче, гусин Пендълтън, онова, дето се викаше Лиди, базирам се, че толкова е порасло, та никой не може го позна.

Майорът пристъпи към вратата и извика:

— Лидия, ела, ако обичаш, мила.

Госпожица Лидия, напълно пораснала и поразтревожена, дойде от стаята си.

— Господи! Аз нали ви рекох? Знаех си, че това бебче е израсло, и още как. Помните ли чичо си Моуси, дете мое?

— Лидия, това е Моуси, на леля Синди — обясни майорът. — Замина на запад, когато ти беше на две години.

— Едва ли може да се очаква да ви помня, чичо Моуси. Както казахте, израснала съм, и то доста отдавна. Но се радвам да ви видя, макар да не ви помня.

Тя наистина се радваше. Майорът също. Беше се появило нещо живо и осезаемо, което ги върна към щастливото минало. Тримата

седяха и разговаряха за онова златно старо време. Припомняйки си картини и случки от времето на плантацията, майорът и чичо Моуси се поправяха или допълваха един друг.

Майорът се интересува какво прави старият негър толкова далеч от дома си.

— Чичо Моуси е дилигат на годишното събрание на баптистите във Вашингтон. Аз не съм от най-вярващите, но понеже съм от черковното настоятелство и съм възможен да си платя разноските, изпратиха ме на събранието.

— А откъде знаехте, че ние сме във Вашингтон? — попита госпожица Лидия.

— В хотела, дето спя, работи един човек, който се случи от Моубил. Та той ма обади, че една заран видял гусин Пендълтън да излиза точно от тази къща. Та да ви кажа защо съм дошъл — продължи чичо Моуси. — Освен да се видя със старите познати, аз имам да изплащам дълг към гусин Пендълтън.

— Какъв дълг? — възкликна изненадан майорът.

— Така си е, триста долара — и подаде на майора пачка банкноти. — Когато заминавах, стария гусдар ми рече: „Земи тези катъри, Моуси, пък ако е рекъл бог да се замогнеш, ще ги платиш тогава.“ Така си е, това бяха неговите думи. Но понеже той отдавна не е между живите, дългът се полага на гусин Пендълтън. Чичо Моуси сега е възможен да плаща. Още като ми купиха земята, аз турих настрана триста долара да платя катърите. Пребройте ги, гусин Пендълтън. Че аз нали затова продадох катърите.

В очите на майора проблясваха сълзи. Той взе с една ръка ръката на чичо Моуси, а другата сложи на рамото му.

— Скъпи наш верен служителю — каза с треперещ глас, — няма да крия, че „гусин“ Пендълтън похарчи последния си долар преди седмица. Ние ще приемем тези пари, чичо Моуси, тъй като в известен смисъл те са не само дълг, а и белег за онази преданост и вярност, които съществуваха едно време. Лидия, вземи парите, мила. Ти си подходяща от мен да се разпореждаш с тях.

— Вземи ги, мило дете — каза чичо Моуси. — Те са ваши. Те са на семейство Талбот.

След като чичо Моуси си отиде, госпожица Лидия се наплака на воля — от радост; а майорът извърна глава към ъгъла и запафка

глинената си лула като локомотив.

През следващите дни майорът и дъщеря му си възстановиха спокойствието. Тревогата изчезна от лицето на госпожица Лидия. Майорът се появи в нов редингот, с който приличаше на восьмична фигура, олицетворяваща спомена за златните негови дни. Вече друг издател, прочел ръкописа на „Анекдоти и възпоминания“, реши, че с малки поправки и известно снижаване на тона той може да направи един хубав том, който ще се търси. Общо взето, нещата се оправиха, а остана и искрица надежда, която често пъти е по-сладка от получените наготово блага.

Един ден, около седмица след щастливия случай, една от прислужничките донесе писмо в стаята на госпожица Лидия. Марката говореше, че писмото е от Ню Йорк. Тъй като не познаваше никого в този град, госпожица Лидия, доста учудена, седна на масата си и незабавно сряза с ножица плика. И ето какво прочете:

Уважаема госпожице Талбот,

Реших, че може би ще се зарадвате, ако ви кажа, че на мен ми провървя напоследък. Получих и приех предложение от един нийоркски театър да изпълнявам ролята на полковник Калун срещу двеста долара седмично. Искам да ви кажа и още нещо. Мисля ще е по-добре да не казвате това на майор Талбот. Много ми се щеше да си изгладим отношенията, защото той ми оказа голяма помощ при разучаването на ролята, а после май се поразсърди. Той не прие извиненията ми, на които аз държа. Но за мен не беше трудно да се лиша от триста долара.

Искрено ваш:

Х. Хопкинс Харгрейвс

P.S. Добре ли изиграх ролята на чичо Моуси?

Майор Талбот, който минаваше по коридора, видя отворена вратата на госпожица Лидия и се спря.

— Лидия, има ли някаква поща тази сутрин? — попита той.

Госпожица Лидия закри писмото с роклята си.

— Само „Моубил кроникъл“ — отвърна мигновено тя. — На масата е в кабинета.

---

[1] По аналогия от „мама Хъбърт“, както някога са наричали дългата свободно падаща женска рокля. — Б.пр. ↑

[2] Известен стих от английския поет Едуард Йънг (1683–1765).
Б.пр. ↑

[3] Джулеп. — Питие, което се прави от уиски, захар, джоджен и лед. Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.